

N. ΣΟΥΣ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ο Όδος Προαστείου, αρ. 10
Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αρτενομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Βασβολὸδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Α. Schneegans : ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομῆν των, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν των ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Ἡ ὑποδοχὴ τῆς ἔτυχεν ἐν Λοριὰν παρὰ τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ καὶ τῶν ὑφισταμένων του ἐνέπλησεν εὐθύς τὴν καρδίαν του, φαιδρότητος τοιαύτης, οἷαν δὲν ἐνόμιζε πλέον δυνατὴν δι' αὐτόν. Πανταχοῦ χεῖρες εἰλικρινεῖς ἔσφιγγαν τὴν ἰδικήν του καὶ βλέμματα εἰλικρινῆ τὸν ὑπεδέχθησαν μεδιῶντα.

Ἐν μόνον τὸν ἀνήσυχησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἡ ἰδέα τῆς δημιουργίας σχέσεων τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ εἰς κοινωνίαν ἡρεμω-
σαν ἀληθῶς τῆς παρισινῆς, ἀλλ' ὅπως ποτε ἔχουσαν τὰς ἀπαιτήσεις της καὶ ἔτι ν' ἐθιμοτυπίαν της.

Καίπερ ἀγαπῶν τὴν μόνωσιν, ἠνγκυ-

κᾶσθη νὰ παραδεχθῆ τὰς ἐπισκέψεις. Ἐδέησε νὰ τὰς ἐκτελῇ ἔστω καὶ κατ' ἀραιὰ διαστήματα· ἄλλως τε ἀξιωματικὸς, κεκτημένος τοιαύτην ἀξίαν δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀποφύγη τὴν ἐπιζήτησιν τῆς φιλίας του. Καὶ ἐκεῖ ἐπίσης ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον πλείστων ὄσων εὐνοϊκῶν καὶ . . . ὑπὸ τοῦ συμφέροντος προκαλουμένων ἐπιδείξεων. Πολλαὶ μητέρες προσήλωσαν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ νέου αὐτοῦ, τοῦ διάγοντος βίον τόσον ἀνεπίληπτον καὶ αὐστηρόν. Κατ' ἀνάγκην ἐγένετο ὁ σκοπὸς παντοίων μηχανορραφιῶν, τοσοῦτ' ἄλλο ἐπιφύων, ὅσα διότι ὁ Πλεμὸν, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἐπέτρεπε καμμίαν, τὰς ἐνεθάρρυνε πᾶσας. Εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, τὴν κατ' ἐξοχὴν ναυτικὴν, ἔνθα οἱ ἔρωτες συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ συνεχίζωνται διαρκῶς γενεαὶ ναυτικῶν, ὁ πλοίαρχος φυσικὸν ἦτο νὰ εἶνε ἡ μεγάλη ἐλπίς, τὸ καταφύγιον τῶν ἐπιζητουσῶν γαμβροὺς διὰ τὰς κόρας των οἰκογενειῶν.

Ἐξωμολογήθη γελῶν τὴν στενοχωρίαν του πρὸς τὸν ναύαρχον, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου ὑπηρετεῖ.

— Σὰς παρακαλῶ, εἶπεν αὐτῷ, νὰ μὴ αὐξήσητε τὴν ὑπηρεσίαν, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκάζωμαι νὰ μένω δύο ἡμέρας κατ' ἐξακολουθήσιν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

Ὁ ναύαρχος ἀπήντησε φαιδρῶς ὅτι θὰ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὥπως τὸν εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευεν ὅτι θὰ εἶχεν ἀρκετὰς πρὸς τοῦτο ἀφορμὰς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Ὁ Πλεμὸν ἠρκέσθη εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἐν ἣ ἔδηλοῦτο πᾶσα ἡ πρὸς αὐτὸν εὐνοια τοῦ ἀνωτέρου του. Ἀφ' ἑτέρου καὶ αὐτὸς προσεπάθησε τὸ κατὰ δύναμιν νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι ἐζήτει.

Ἄλλως τε τοῦ ἤρρεσκεν ἡ νέα ἐκείνη φάσις τοῦ σταδίου του. Ὁ τραχὺς βίος, ὃν διήνυσεν εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Σινικῆς, οἱ κίνδυνοι, οὓς διέτρεξεν ἀπέναντι τοῦ ἔχθρου, ἐνέπνευσαν αὐτῷ βαθμηδὸν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πολυπλαγκτὸν ἐκεῖνον βίον. Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ ναυτικοὶ ἀποκτῶσι τοιαύτην συνήθειαν ἐκ τοῦ ἐ-

παγγέλματός των, ὥστε πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε τρικυμία, προξενεῖ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐντύπωσιν πλήρους γαλήνης.

Καὶ τὴν φυσικὴν κλίσιν ἂν δὲν εἶχε, θὰ τὴν ἀπέκτα διὰ τῆς θελήσεως. Ὁλοφύχως ἐπεδόθη εἰς τὰς μελέτας του. Τὰ τορπιλλοβόλα, ἅτινα διηύθυνε, πέντε τὸν ἀριθμὸν, ἦσαν νέου συστήματος. Ἦσαν ἐξωπλισμένα διὰ τορπιλλῶν Οὐάϊτχεδ, δὲν ἐχρειάσθη δὲ πολὺν καιρὸν ὁ Πλεμὸν ὅπως κατανοήσῃ πᾶντα τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν νέων μηχανῶν. Χάρις εἰς τὰς προηγουμένας αὐτοῦ μελέτας ἐν Χερβούργῃ ἐγίνωσκεν αὐτὰς κατὰ βάθος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ ἀποστολὴ του κυρίως συνίστατο εἰς τὴν μελέτην τῶν τελειοποιήσεων, ὧν τὸ μηχανήμα ἦτο ἐπιδεκτικόν.

Ὡς πρὸς τοῦτο εἶχε γνώμην ὀρισμένην. Τὸ τορπιλλοβόλον τῶν 33 μέτρων ἦτο πλοῖον ἀνεπαρκές. Ὁ νεαρὸς πλοίαρχος ἐνεθυμεῖτο τὸν κινδυνώδη αὐτοῦ διάπλου ἀπὸ Τουλόνας μέχρι τοῦ κόλπου Ζουάν. Ἐνεθυμεῖτο ἔτι κάλλιον τὸν φοβερὸν κλύδωνα τῆς Κιτρίνης θαλάσσης, καθ' ὃν τὸ 29 του κατεποντίσθη ἠναγκάζετο δὲ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ λεπτόν ἐκεῖνο ἐξ ἐλάσματος σιδήρου κάρφος οὐδέποτε ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν σφοδρὰν ὄργην τοῦ Ὠκεανοῦ.

Πρωτὰν τινὰ, ἐνῷ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου του, εἰδοποιηθεὶς τὴν προτερσίαν περὶ τῆς ἀφίξεως νέου καινουργοῦ τορπιλλοβόλου, ὁ Πλεμὸν ἤσθάνθη ἐνταυτῷ ζῶηράν ἐκπληξιν καὶ ἰσχυρὰν συγκίνησιν.

Ἀνὴρ τις, ὅστις πρό τινας ἐθορύβει παρὰ τὴν θύραν ἐπιμένων νὰ τὸν ἴδῃ ἀντὶ πάσης θυσίας, παρουσιάσθη αἰφνης ἐνώπιόν του.

— Ὁ Ζιλδά! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος συγκινηθεὶς μέχρις ἐγκάτων ἐκ τῆς θέας τοῦ παλαιοῦ συντρόφου του.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἱεραρχίαν, χωρὶς νὰ παρεμβάλῃ ἐμπόδια εἰς τὴν κραυγὴν τῆς καρδίας του, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του πρὸς τὸν ναῦτην.

Οὗτος γελῶν ἔμα και δακρύων περιεπτύχθη τὸν ἀνώτερόν του.

Ὅτε ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ, εἶπεν ἀρθρώνων μετὰ τινος δυσκολίας τὰς λέξεις:

— Κύριε πλοίαρχε, νὰ μὴ δυσχεραστήθῃτε ἂν ἠθέλησα νὰ ἔλθω πρῶτος νὰ σὰς ἀναγγείλω τὸ πρᾶγμα.

— Τί πρᾶγμα, φίλε μου;

— Αἶ! τῶρα θὰ σὰς τὸ εἰπῶ ἀμέσως... Ἦλθα νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι τὸ 29 δὲν ἀπέθανεν.

— Αἶ!... τί λέγεις;

— Λέγω ὅτι τὸ 29 ἐβαπτίσθη εἰς τὴν Χάβρην και ὅτι εἶνε ἐδῶ, εἰς τὸν λιμένα, κατακαίνουρον και σὰς περιμένει σιμὰ εἰς τὴν παραλίαν.

Ὁ Πλεμὸν δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ περὶ σότερα. Ὄρμησεν εἰς τὴν ὁδόν, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ναύτου, ὅστις ἤσθμαινεν ὅπως τὸν παρακολουθῇ.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὸν ναύσταθμον.

Ὁ Ζιλδὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ 29 ἦτο ἐκεῖ, καινούργος, στιλπνόν, ὡς νεωστὶ κοπὲν νόμισμα ὑπὸ τὴν διαυγῆ λάμπῃ τῆς πρωίας ἐκείνης τοῦ Μαρτίου.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσταμάτησεν.

Ἀνεξήγητος ταραχὴ κατέλαβε τὸ πνεῦμά του και ἐθόλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἦτο τὸ ἔαρ ἄρα γε, ὅπερ διέχεε νέαν ζωὴν ἐπὶ πάντων τῶν περικυκλούντων αὐτὸν ἀντικειμένων και ἐπ' αὐτῆς τῆς ψυχῆς του; Τί ἐσήμαινεν ἡ ἀνάστασις αὐτῆ τοῦ παρελθόντος; Τὸ γηραιὸν σκᾶφος, τὸ ἀπολεσθὲν ἐκεῖ πέραν εἰς τὸν τυφῶνα τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀνέθρωσκεν ἀπὸ τῶν γλαυκῶν ὑδάτων μετὰ τὸ στιλπνόν του περικάλυμμα, διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι τὰ πάντα ἐν τῇ ζωῇ εἶνε θάνατος και ἀναγέννησις; Τὸ ἐξαφανισθὲν, ἦτο ὁ πρῶτος βίος, ὁ βίος τῶν δεινῶν βασάνων, τοῦ βαθέος πένθους.

Εὐρίσκειτο ἀπέναντι τῶν πρώτων σελίδων τοῦ μέλλοντος. Τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βιβλίου ἔμενε κεκλεισμένον· ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Δὲν περιεῖχε βεβαίως περισσοτέρας ὁδύνας ἀφ' ὅσας περιεῖχον αἱ σχισθεῖσαι σελίδες. Ἄλλο δὲν εἶχε νὰ πράξῃ εἰμὴ νὰ προβῇ εἰς τὸ στάδιόν του, πεποιθῶς εἰς τὸν ἀστέρα του, ἴσως δὲ ἡμέραν τινά, ἐξ ἐκείνων, ἃς εἰσέτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνχνύσῃ ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Εἰμαρμένης, ἡ εὐτυχία, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπόθησεν ἤθελε τέλος τὸν συναντήσῃ.

Ἡ Εὐτυχία! ἔλειπεν ὅμως πάντοτε ἐξ αὐτῆς εἰς ὄρος οὐσιώδης· ἦτο δυνατὸν ἄρα γε νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἀνάμνησις τῶν πρώτων του ἐρωτικῶν ὄρκων;

— Ἡ Λευκὴ! ἐψιθύρισε λυπηρῶς ὁ Πλεμὸν, ποῖος θὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὴν Λευκὴν;

Αἶφνης μία ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του, ἣτις τὸν ἐπλήρωσε χαρᾶς, μέθης ἀληθοῦς.

Προφῆρων τὸ ὄνομά της, ἠσθάνθη ἐκ νέου ὀδύνην. Λοιπὸν τὴν ἠγάπα ἀκόμη! Ἐφοβεῖτο τόσο πολύ νὰ τὴν λησμονήσῃ!...

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφάνη εἰς τὸν νεαρὸν πλοίαρχον ὅτι ἀνέζησεν. Ὅχι διότι εἰσῆρχετο εἰς νέον κύκλον ἐντυπώσεων και ἰδεῶν· ἀπεναντίας αὐτὸν τὸν ἀναζωογονηθέντα ἤδη βίον εἶχε και ἄλλοτε διανύσει. Ἄλλ' ἡ ἔξις κατέστη εὐεργετικὴ δι' αὐτόν, πραϋντικὴ. Αὐτὴ ἐκανόνιζε τὰ συμβάντα τοῦ βίου του, συνετέλει εἰς τὴν ἐμφύχῳσιν τῶν ἡμερῶν του, εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τῶν νυκτῶν του. Οἱ τραχεῖς κόποι τοῦ θαλασσοῦ βίου, καταβάλλοντες τὸ σῶμά του, περιώριζον τὴν μεγάλην ἔξαψιν τῶν λογισμῶν του. Βαθυμῆδόν ἀνεμίχθη εἰς τὰς ἐργασίας τῶν ὑφισταμένων του. Ἀνέπνεε τὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης διηλεκτῶς, ἡ δὲ ποιητικὴ και ὄνειροπόλος φύσις του ἠρέσκετο εἰς τὰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰς ἀκτᾶς, εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις και τὰ ἔργα ἐν γένει τῆς ὑπηρεσίας του.

Ἀφοῦ παρήλασε και ἡ ἰσημερία, μετὰ τὰ ἀναπόφευκτα αὐτῆς ναυαγία και θαλάσσια δυστυχήματα, ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν ἠδυνήθη νὰ προσβλέψῃ μετὰ τὴν καρδίαν πραϋνεῖσθαι τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἔαρος.

Ἐνῶ δὲ αὐτὸς ὠνειροπόλει ἡ εἰργάζετο, ὀλοψύχως ἐπιδιδόμενος εἰς τὴν ἐκ τῆς πρακτικῆς ἐργασίας τέχνην ἢ εἰς τὴν τέρψιν τοῦ ρεμβασμοῦ, ἡ Εὐτυχία προσῆγγιζε πρὸς αὐτὸν βῆμα πρὸς βῆμα, ἀλλὰ τόσον ἠρέμα βαίνουσα, ὥστε οὐδὲ κἂν τὴν κεφαλὴν τὸν ἔκαμε νὰ στρέψῃ.

ΙΕ'

Ἐζῆ εἰς Βάνην, ὅχι ἐντὸς τῆς πόλεως, ἀλλ' εἰς μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐντὸς χαριέσσης ἐπαύλεως γραφικῶς ἀνυψουμένης ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, περιστοιχιζομένης, ἀποκρυπτομένης σχεδὸν ὑπὸ συστάδος δένδρων, ἅτινα οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης πνέοντες ὑγροὶ ἀνεμοὶ δὲν ἀπεξήραινεν, γυνὴ τις νεαρὰ και ὄραία, ἣς ἡ καλλονὴ εἶχε καταταράξει πᾶσαν τὴν νεολαίαν τῶν περιχώρων, ὅτε μίαν Κυριακὴν ἐθεάθη εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ ναοῦ τῆς Ρογκένδας.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἔφερε βαθύτατον πένθος.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο χήρα, μόνον δὲ οἱ προμηθεύοντες αὐτῇ τὰ χρεῖώδη ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσι τὸ ὄνομά της, τόσοσ μονήρης ἦτο ὁ βίος ἐν διτῶν, ἀποφεύγουσα πᾶσαν ἐκτὸς τῆς οἰκίας της σχέσιν.

Οἱ τολμηρότεροι και μάλλον ἀδιάκριτοι τῶν ἀγνώστων λατρευτῶν της περιεπόλουν ἐνίοτε τὴν νύκτα εἰς τὰ περίξ τῆς ἐπαύλεως. Ἐγίνωσκον ἀπλῶς ὅτι ἡ ἔπαυλις ἐφυλάσσετο ὑφ' ἐνὸς πρώην ναύτου, ἠρακλείου ῥώμης, οὗ ἡ σύζυγος ἦτο ἡ μόνη ὑπηρετρία ἐν τῇ οἰκίᾳ. Δύο πελώριοι κύνες ὑλάκτου ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ὁσάκις τις τῶν διαβατῶν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν κιγκλῖδα. Τὸ μόνον, ὅπερ ἠδυνήθησαν νὰ ἰδῶσιν οἱ περιέργοι ἦτο, ὅτι ἡ αὐτόθι κατοικοῦσα κυρία ἀφίετο εἰς πολυώρους

ρεμβασμοὺς ἐπὶ ἀνδῆρου τινὸς κειμένου πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τὴν εἶδον πολλάκις ἐρείδουσαν τὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ λιθίνου δρυφάκτου, ἀκίνητον, ὡς νὰ ἦτο και αὐτὴ ἐκ λίθου, μετὰ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸν μακρὸν ὀρίζοντα, ἀδιάφορος πρὸς τὰ πρόσωπα και τὰ πρᾶγματα τὰ περιστοιχίζοντα αὐτήν.

Ἡ ἀγνωστος ἐφαίνετο μὴ φροντίζουσα ποσῶς περὶ τῶν φημῶν, ἃς προὔκαλει ὁ ἀπομεμονωμένος αὐτῆς βίος. Ἦρκειτο εἰς αὐτὴν και μόνην πρὸς τὴν συντήρησιν τῆς λατρείας ἢ τῆς ἀναμνήσεως, εἰς ἣν ἦτο ἀφοσιωμένη. Καθ' ἃς ὥρας ἡ παραλία ἦτο ἔρημος, κατήρχετο μετὰ τῶν δύο αὐτῆς κυνῶν παρακολουθουμένη ἐξ ἀποστάσεώς τινος παρὰ τοῦ γηραιοῦ ναύτου· ἄλλοτε πάλιν συνδιελέγετο μετ' αὐτοῦ.

Τῆς ἠρεσκον αἱ δροσεραὶ πρωταὶ και αἱ φλογισμέναι τοῦ ἡλίου δύσεις. Πᾶν ἰστίον ἐμφανιζόμενον εἰς τὰ πέρατα τῆς θαλάσσης ἐφείλκεν ἀμέσως τὸ βλέμμα της, ὅστις δὲ ἤθελε τὴν παρατηρήσει, θὰ ἔβλεπε τὰ ὄμματά της ὑγραίνόμενα ὁσάκις ἐφαίνετο μακρόθεν ὁ ἀτμὸς πολεμικοῦ τινος πλοίου.

Ὅσάκις δὲν περιήρχετο τὴν ἀκτὴν μετέβαινε διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ εἰς ἐξοχικόν τι κοιμητήριον, ἐκ τῶν ἰδιαζόντων ἐκείνων τῆς Βρεττανίας. Διηυθύνετο, χάριν περιπάτου, πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ και ἔμενεν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τῶν νεκρῶν.

Εἶχεν ἄρα συγγενῆ τινά ἐκεῖ τεθαμμένον; Μήπως ὑπὸ τὸ χῶμα ἐκείνο και τὸν γρανίτην ἀνεπαύετο ἡ νεαρὰ, ὡς ἐφαίνετο, καρδία της;

Ἡμέραν τινά συνέπεσε νὰ μείνῃ ἐπὶ πολλὴν ὥραν μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου βεβουλισμένη εἰς ρεμβασμοὺς. Πέραν εἰς τὸ πέλαγος, ἀναμεταξὺ τῶν σπινθηροβολούντων κυμάτων εἶδε διατρέχοντα τὴν ἐπιφάνειαν ἐλαφρὰ τινά σκάφη ἐκ σιδήρου, ἐπιμήκη τὸ σχῆμα. Ἀνεγνώρισε τὰ τορπιλλοβόλα. Διέτρεχον ἐπὶ τῆς γαληνίου θαλάσσης, ἀναμέσων τῶν βοάχων και τῶν σκοπέλων τοῦ κόλπου Μορβιχάν, ἐκπέμποντα τὴν πυρετώδη αὐτῶν ἀναπνοὴν διὰ τῆς καπνοδόχης. Λίαν συγκεκριμένη προσεκάλεσε τὴν ὑπηρετρίαν και ἐζήτησε νὰ τῆς φέρῃ τηλεσκοπίον, οὗτινος ἐποιεῖτο συχνὴν χρῆσιν, ἡ δὲ ὑπηρετρία ἐξεπλάγη σφόδρα διὰ τὴν ἐκτακτὸν ταραχὴν τῆς κυρίας της.

— Μὴν ἔχετε τίποτε, κυρία; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, Ἀννίκα, ὄχι, ἀπήντησεν ἡ ἀγνωστος.

Καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα εἰς τὸ τηλεσκοπίον ἐξετάζουσα μετὰ προσοχῆς, μετὰ τὸν νοῦν ἔμα και μετὰ τὸ βλέμμα, τὰ ἐλαφρὰ σκάφη, τὰ ταλαντευόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

I'

Τὸ φρούριον ζητεῖ πολιορκίαν.

Ἡ ἐρωσὰ ὀρχηστρίς ἀνέμενε καθ' ἐκάστην παρὰ τοῦ Βελτίστσεφ ὀριστικὴν ὁμολογίαν καὶ κατόπιν ταύτης ἀποφασιστικὸν διάβημα, ἵνα παραδοθῆ αὐτῷ ἀμέσως· βλέπον ὅμως τὴν βραδύτητα τοῦ ἐναντίου, τὸ φρούριον τοῦτο, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ τῷ διευκολύνῃ τὴν ἄλωσιν.

— Πλάτων Βασίλειεβιτς! ἤρξατό ποτε αὕτη, καθ' ὃν καιρὸν οὗτος ἔπινε τὸν προσφερθέντα αὐτῷ καφέ, εἶπέτε μου εἰλικρινῶς, σὰς κάμνει εὐχαρίστησιν νὰ παιδεύετε καὶ νὰ σπαράζετε ταῖς γυναῖκες, τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ καὶ ἀδύνατα πλάσματα;

— Καὶ ποῖόν ἐσπάραξα; ἔμειδίασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἐμὰς ταῖς γυναῖκες.

— Δηλαδῆ;

— Ἐμὰς, σὰς λέγω! . . . Εἶσθε ἓνας καθ' αὐτὸ δαίμονας! μετὰ περιπαθοῦς στεναγμοῦ ἐπέφερον αὕτη κλίνουσα τοὺς ὤμους καὶ τὸ στήθος τῆς ἐπ' αὐτοῦ.

— Δὲν παρετήρησα εἰς τὸν ἐαυτόν μου τέτοια ἐπιστήμη! ὡς ἡ μαντεύσας ἐκίνησεν οὗτος ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐπειτα, ὅσον ἀφορᾷ τὰς γυναῖκας, ἐγὼ εἶμαι δεῖλος καὶ συνεσταλμένος.

— Σεῖς! ἰά, ἰά, ἰά, ἰά! ἐγέλασεν αὕτη διὰ τοῦ λαρυγγώδους αὐτῆς θεατρικοῦ γέλωτος. Λοιπὸν ἀγαπᾶτε, ὅστε ἡ γυναῖκα πρώτη νὰ σὰς κάμῃ τὴν ὁμολογίαν;

— Δηλαδῆ, τί ὁμολογίαν;

— Ὡχ, Θεέ μου! ποῖαν ὁμολογίαν — τῆς ἀγάπης, ἐννοεῖται!

— Βέβαια, ἐξ ἑνὸς μέρους, φρονῶ, ὅτι εἶνε τοῦτο περὶ εὐχαρίστον.

— Ὡ! τέτοιος εἶσθε τὸ λοιπὸν! . . . ὅτε καλὰ σὰς ἐνόησα. . . τοῦτο περισσότερον κολακεύει τὴν φιλαυτίαν σας. . . Ἄλλὰ σεῖς, σεῖς μήπως, δὲν καταλαμβάνετε πόσον εἶνε δύσκολον ἔς τὴν καυμένην τὴν γυναῖκα νὰ κάμῃ πρώτη παρομοίαν ὁμολογίαν;

— Τότε ἄς μὴν τὴν κάμῃ.

— Ἄλλ' ἀφοῦ σεῖς τὴν προκαλεῖτε, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε;

— Τότε ἄς τὴν κάμῃ.

— Ὄχι, εἶσθε συχαμένος, κακός, νὰ κ' ἐγὼ! εἶπεν αὕτη κτυπήσασα αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὴν χεῖρα διὰ τοῦ μεταξίνου θυσάνου τοῦ ὠμοφορίου τῆς.

— Ἄλλὰ τί θὰ ἐλέγατε, ἐξηκολούθη-

σεν αὕτη μετὰ τινά ἀναποφάσιτον δισταγμόν· καὶ τί θὰ ἐκάμνατε, ἂν μιὰ γυναῖκα . . . ἄς ποῦμεν, τέτοια, ὅπως ἐγώ, σὰς ἀνοίγει τὴν καρδίαν τῆς;

— Ἐγώ; . . . θὰ τὴν ἐρωτοῦσα εἰς τί χρεωστῶ τὴν ὁμολογίαν ταύτην;

— Καὶ ἂν σὰς ἀπαντοῦσαν, ὅτι τὴν χρεωστεῖτε εἰς τὴν ἀγάπην τῆς;

Τότε θὰ ἐξέφραξα τὴν εὐχαρίστησίν μου διὰ τὴν τιμὴν καὶ . . . πιθανῶς θὰ ἐπροσπαθοῦσα, τυχούσης περιστάσεως, νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ἀγάπης ταύτης.

Ἡ πρῶν ὀρχηστρίς ἀνέλαμψεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ αὐταρεσκείας.

— Μάθετε λοιπὸν . . . ἤρξατο αὕτη ἐν μεγίστῃ ταραχῇ καὶ ἐξάψει κλίνουσα πρὸς αὐτόν· ἀλλ' οὗτος, ὡς μὴ παρατηρήσας τοῦτο, ἀπροσδοκῆτως καὶ οἰονεὶ ἐξακολουθῶν νὰ ἐκφράξῃ τὴν γνώμην του, διέκοψε τὴν ὁμολογίαν τῆς.

— Ἐκτὸς τούτου, ζεῦρετε, ὅτι ὁ ἔρωσ πάντοτε ἀπαιτεῖ θυσίας καὶ ἀποδείξεις εἶπεν οὗτος πονήρως μειδιῶν.

— Καὶ τί θυσίαις δὲν κάμνει μιὰ γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾷ, ἀφοῦ θυσιάζει τὴν τιμὴν τῆς, τὴν θέσιν τῆς!;

— Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν θυσίαι . . . κ' ἐγὼ ἴσως, ἀπὸ τὴν ἀγαπῶσαν γυναῖκα, εἴμπορεῖ νὰ ἀπαιτήσω ἀπεριόριστους θυσίας, ἀπεριόριστον πίστιν πρὸς ἐμέ, πρὸς τὸν ἔρωτά μου, εἰς τοὺς πόθους μου, ἐπὶ τέλους, καὶ ἐκτὸς τούτου, πλήρη καὶ ἀπαριόριστον ὑποταγὴν εἰς τὰς θελήσεις μου.

— Ἡ γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾷ τὰ δέχεται καὶ εἶνε ἔτοιμη εἰς ὅλα! ἀσθενῶς στενάξασα καὶ ἀναστρέψασα τοὺς ὀφθαλμούς εἶπεν ἡ χορεύτρια.

— Τότε μιὰ τέτοια γυναῖκα εἶνε ἀξία ἀπεριόριστου ἔρωτος καὶ σεβασμοῦ.

— Λοιπὸν, σὰς λέγω, πῶς ἐγὼ εἶμαι μιὰ ἀπ' ἐκεῖναις ταῖς γυναῖκες, ἀνέκραξεν ἐξαφθεῖσα ὁμαδὸν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

«Θεέ μου! . . . ἀπελλέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο! μετ' ἐνδομύχου κωμικοῦ τρόμου διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ· ἰδοῦ, ἐπέστη ἡ ἀπαισία στιγμὴ! . . . Λοιπὸν, Πλάτων Βασίλειεβιτς, παῖξε καλὰ τὸ μέρος σου! Στερεώθητι! . . . Ἡ κερδίσεις ἢ χάνεις τὸ παιγνίδι! . . . Ἐχει καλῶς! . . . Δὸς εἰς τὴν φυσιογνομίαν σου ἐκφρασιν χαρωπῶς ἐκπληκτον!»

— Ναί! ἐγὼ εἶμ' ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα! ἀφηνιάσασα, πανηγυρικῶς καὶ μετὰ φοβεροῦ πάθους ἐξηκολούθησεν ἡ χορεύτρια καὶ ἠνορθώθη ἐνώπιον τοῦ Βελτίστσεφ. Ἴσως τοῦτο εἶνε καὶ γελοῖον ἐκ μέρους μου, ἀλλὰ . . . σεῖς ἠθελήσατε αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν, λοιπὸν, νὰ ποῦ τὸ ἐπιτύχατε! . . . Ἐγὼ περὶ ἐνόμιζα ὅτι ἐπέρασε ὁ καιρὸς μου, ὅτι ἐγὼ ζῶ διὰ τὴν θυγατέρα μου, καὶ μόνον σεῖς μ' ἐπεισατε τὸ ἐναντίον, σεῖς μὲ παρορμησάτε, σεῖς ἐξερεθίσασατε τὸ αἰσθημά μου, σεῖς ἐκάματε αὐτὰ ὅλα καὶ μ' ἀναγκάσατε νὰ σὰς ἀγαπήσω . . . Κατωρθώσατε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσατε! . . . Ναί! ἐγὼ ἡ γρηᾷ, σὰς ἀγαπῶ ἄν τρελλή! . . . Σεῖς τὸ θελήσατε! . . . Κάμετέ με τώρα, ὅ,τι θέλετε! . . . Προσ-

τάξατε, ἀπατηθήσατε, διαθέσατέ με, εἶμαι ὅλη ἰδική σας! Εἶμαι δούλη σας καὶ . . . εἰς ὅλα ἔτοιμος!

Βλέπον καὶ ἀκούων ὁ Βελτίστσεφ ἐφοβήθη ἐνδομύχως. Τὸ πῦρ τοῦ εἰλικρινοῦς καὶ φλογεροῦ, καίτοι οὐχὶ ἐντελῶς ἀγνοῦ πάθους, ὅπερ ἐξεσπάτο εἰς λόγους, εἰς ἤχον φωνῆς καὶ ἔβραζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰς χειρονομίας καὶ εἰς ὅλην τὴν μορφήν τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐξέπληττεν αὐτὸν σοβαρῶς. Οὐδὲν τὸ κωμικὸν μάλιστα ἀπέμεινεν ἤδη αὐτῇ. Τούναντίον· διανοούμενος τὴν ἠλικίαν τῆς, τῷ ἐφαίνετο αὕτη φρικώδης.

Ἄλλ' ἡ φρίκη καὶ οἱ δισταγμοὶ αὐτοῦ δὲν ἦσαν διαρκεῖς.

«Ἡ τώρα, ἢ ποτὲ πλέον! εἶπε καθ' ἐαυτόν, ἐνθυμηθεὶς τὰ χρήματά του καὶ τὴν δουλείαν· καὶ ἡ τελευταία αὕτη σκέψις ὑπερέτρησε τῶν λοιπῶν.

IA'

Ἐλεῦθερος.

— Ὅμως, ἀκούσατε τί θὰ σὰς πῶ, φίλη μου, εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ, ὡς ἐκ περισσοῦ, ὅταν ἐκόπασεν ἡ πρώτη ὀρμὴ τῆς ταραχῆς τῆς· ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ μάλιστα ἤθελα νὰ σὰς παρακαλέσω, ἀλλὰ, σὰς ὁμολογῶ, δὲν εἶχα καιρὸν νὰ ἐνασχοληθῶ ὅπως πρέπει. Ἐχω ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἐπαληθεύσω τὰ χρήματά μας μὲ τοὺς λογαριασμοὺς μου· δὲν ἐπρόφθασα ἀκόμη μέχρι τοῦδε νὰ τὸ πράξω, καὶ ἐν τούτοις, τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνη, διὰ νὰ μὴ συμβῆ κανὲν λάθος. . . Λοιπὸν ἰδοῦ πῶς νὰ γείνη· σὰς προσκαλῶ σήμερον· εἰς τοῦ Βόρες!, ἐκεῖ γευματίζομεν en deux, ἐόρταζομεν ὅπως πρέπει τὴν πρώτην εὐτυχὴ ἡμέραν μας, ἀλλὰ προηγουμένως, περνοῦμεν ἀπὸ τὸ σπίτι μου—εὐτυχῶς σήμερον ἔχω κλειστὸν ἀμάξι—ὥστε κανεὶς δὲν θὰ μὰς ἰδῆ· σεῖς δὲ πέρνετε μαζὺ σας τὰ πακέτα μας, τ' ἀφίνομεν ἐκεῖ καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπιστρέφομεν πάλιν εἰς τὸ σπίτι μου, σεῖς ἀναπαύεσθε ὀλίγον κ' ἐγὼ ἐν τούτοις, κάμνω τὴν ἐπαληθευσίν καὶ σὰς τὰ ἐπιστρέφω, διότι πάντοτε εἶνε ἀκόμη ἀνάγκη νὰ τὰ φυλάττητε σεῖς. Ἀκολούθως, σὰς συνοδεύω εἰς τὸ σπίτι σας μὲ τὰ χρήματα, κ' ἔτσι μαζὺ θὰ τελειώσωμεν πάλιν τὴν εὐτυχὴ ἡμέραν μας. Σύνφωνος;

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δισταχούσα, προθύμως συνήνεσεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του. Τοσοῦτον ἠδέως προσεμεῖδία αὐτῇ ἡ ἰδέα τοῦ εὐχύμου γεύματος en deux, μετὰ χροιάς τοσοῦτον ρομαντικῆς, ἐν πολυτελεῖ καὶ εὐμαρεῖ διακοσμήσει ἰδιαίτερον διαμερίσματος ἐνὸς ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐστιατορίων, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον εὐχαρίστον, ἐφαίνετο αὐτῇ, ὅτι θὰ ὑπάγῃ «μαζὺ του» εἰς τὴν κατοικίαν του, μεθ' ὅλης τῆς μυστηριώδους χροιάς ἐρωτικῆς συνεντεύξεως. Μετὰ σπουδῆς ἤλλαξεν αὕτη ἐνδυμασίαν, καὶ ἐνεχείρισε τῷ Βελτίστσεφ τὰ δέματα, ἅτινα ἦσαν ἐπιμελῶς περιτετυλιγμένα καὶ δεδεμένα

1. Γνωστὸν ἐν Πετροῦπολει ἐστιατόριον. Σ. Μ.

ἀπαντα ὁμοῦ. Οὗτος ἔθλιψεν αὐτὰ στερεῶς πρὸς τὸ στῆθος του καὶ ἐκάλυψε τὰ κειμήλιά του ὑπὸ τὴν πλατεῖαν μηλωτὴν αὐτοῦ. «Αἶ, καὶ νὰ ἐφανερόνετο αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ κανένα μέρος ἡ Λιουδμήλα!», διελογίσθη οὗτος καθ' ὃν καιρὸν κατήρχοντο ἀμφότεροι τὴν κλίμακα, καὶ ἡ σκέψις αὕτη περιέλουσεν αὐτὸν ἐλαφρῶς διὰ δυσαρέστου ψύχους.

«Ὁ Θεὸς νὰ τὰ φέρῃ δεξιᾶ!», διελογίσθη οὗτος ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ τοῦ θρησκευτικῶς προληπτικοῦ καὶ ἰσχυροῦ ἐκείνου αἰσθήματος, οὕτινος ἐστερεῖτο τέλειον καὶ μάλιστα οὔτε ὑπώπτευσεν εἰς ἑαυτὸν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης.

— Τέλος πάντων! τώρα καὶ ἑκατὸ Λιουδμήλαι νὰ ἔλθουν, ἐνόσφ ἀναπνέω, δὲν θὰ μοῦ ἀποσπάσουν τὸ δέμα τοῦτο! μετ' ἀποφάσεως διελογίσθη οὗτος, βοηθήσας τὴν Ὀλγαν Ρωμάνοβναν νὰ καθίσῃ ἐν τῇ ἀμάξῃ καὶ μετὰ σπουδῆς κλείσας ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν.

* *

Ἀφίχθεις εἰς τὸ οἰκημῆμα του ὁ Βελτίστσεφ, ἐνόσφ ἡ ξένη του ἐξεπλήττετο καὶ ἀπεθαύμαζε παρατηροῦσα τὰς εἰκόνας, τὰ μάρμαρα καὶ ἀπασαν τὴν περίκομφον διακόσμωσιν τοῦ οἰκήματος, ἔσπευσε, πρῶτον πάντων, νὰ ἀσφαλίσῃ ἐν τὸς ἀδιαφλόγου ταμείου τὰ πολυτίμα αὐτοῦ δέματα.

— Ἐδῶ εἶνε ἀσφαλέστερα, παρετήρησεν οὗτος πρὸς τὴν στραφεῖσαν πρὸς αὐτὸν ὀρηστρίδα, θέτων εἰς τὸ θυλακίον του τὴν κλεῖδα τοῦ ταμείου· δὲν εἶνε φρόνιμον ν' ἀφίρη κανεὶς ἐκτεθειμένα τόσα χρήματα, ἀκούσιον σκάνδαλον διὰ τοὺς ὑπέρβιας.

Ἡ χορευτρία συνήνεσε πληρέστατα εἰς τὴν πρακτικὴν ταύτην παρατήρησιν.

— Λοιπὸν! πηγαίνομεν τώρα νὰ γευματίσωμεν! ἐπειγόντως ἐπρότεινεν οὗτος· ἄς μὴ χάνωμεν τὸν χρυσοῦν καιρὸν μας δι' αὐτὰ τὰ τιποτένια πράγματα.

Καὶ διηυθύνθησαν παρὰ τῷ Βόρει.

Διέταξεν οὗτος τὸ λεπτότερον καὶ πολυτελέστερον γεῦμα μετὰ τῶν λεπτοτέρων οἰνῶν.

Τί τὸ παράδοξον; ἐώρταξεν, ἐθριάμβευεν, ἦτο περιχαρὴς καὶ εὐτυχῆς τοσοῦτον ὅσον οὐδέποτε καθ' ὄλον τὸν βίον του· ἡ ἐκτάκτως εὐτυχῆς αὕτη ἡμέρα ἦτο διὰ τὴν ψυχὴν του ἀληθῆς ἡμέρα ἑορτῆς, καθότι ἐπανάεντα τὰ χρήματά του καὶ τὴν ἐκ τῆς δουλείας ἐλευθερίαν του.

Εἶχεν ἐπὶ τούτῳ προηγουμένως διατάξει τοὺς ὑπέρβιας ἵνα ἐπιβραδύνωσιν ὅσον οἶόν τε πλεῖστον τὸ γεῦμα, κατόπιν τοῦ ὁποίου ἐπίτηδες προσεπάθει νὰ συγκρατῇ τὴν Ὀλγαν Ρωμάνοβναν διὰ παιδρᾶς καὶ διασκεδαστικῆς ὁμιλίας, μόνον καὶ μόνον ὅπως παρήρηται ὁ καιρὸς.

Ἐπὶ τέλους τὸ ὄρολόγιον ἐσήμανε τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

— Ξεύρετε τί, ἀγγελέ μου! εἶπεν οὗτος, εἶμαι σήμερον τόσον εὐχαριστημένος

καὶ ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν μου καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου καὶ ἀπὸ τὸ γεῦμά μας καὶ ἀπὸ ὄλον τὸν κόσμον, καὶ τόσον εἶμαι εὐθυμος, ὥστε τελείως δὲν εἶμαι εἰς κατὰστασιν νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς σοβαρὰν ἐργασίαν, ἔπειτα δὰ εἶνε καὶ ἀργά... Καλλίτερα πλέον αὐριον κάμνω τοὺς λογαριασμοὺς μου καὶ σᾶς ἐπιστρέφω τὰ χρήματα ὁ ἴδιος· ἀλλὰ σήμερα πρέπει νὰ πιούμεν, νὰ τραγουδήσωμεν καὶ νὰ διασκεδάσωμεν!.. Πηγαίνομεν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπίτι σας νὰ εὐφρανθῶμεν πίνοντες τὸ τσαΐ!... Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀξίζει δι' αὐτοὺς τοὺς λογαριασμοὺς νὰ ἀπομακρύνῃ κανεὶς διὰ μερικὰς ὥρας τὴν χαρὰν μας, νὰ καταστρέφῃ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς εὐτυχίας μας;!.. Πηγαίνομεν, φιλιτάτη μου!.. Πηγαίνομεν!

«Ἄχ, πόσον μ' ἀγαπᾷ!... Ἄχ τί ὠραῖος ποῦ εἶνε!», διελογίζετο ἡ γαῖα ἀμαρτωλῆ μετ' ἐκστάσεως καὶ τρυφερότητος θεωροῦσα τὸν Βελτίστσεφ.

* *

Διεσκεύασεν εἰς τὸν θάλαμόν της «ἀσθενὲς ἡμίφως», ὅπερ ἐπέχυνε θαμπερὸς φανὸς κρεμάμενος ἐκ τῆς ὀροφῆς, καὶ ἔπραξε τοῦτο οὐχὶ ἄνευ σκοποῦ· ἐγνώριζεν, ὅτι τὸ «ἀσθενὲς ἡμίφως», ἀποκρύπτει λίαν ἐπιτυχῶς τὰς ρυτίδας καὶ λοιπὰς ἐλλείψεις τῆς ἡλικίας της, ἐν γένει συντελεῖ εἰς τὴν γυναῖκα, ὅπως φαίνεται πλεῖστον διαφέρουσα.

Κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην «τὸ ἀσθενὲς ἡμίφως» κατηύγαξεν, οὐχὶ ἄνευ ἐνδιαφέροντος εικόνας.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐκάθητο παρὰ παλαιὸν κλειδοκῦμβαλον, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε ποτε διδαχθῆ ἡ μικρὰ Μήλοτσκα, καὶ συνώδευε ψάλλον ἐν ἐκ τῶν ζωνῶν καὶ ἀσέμνων ἄσματιν. Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, προφθάσασα ἐκ νέου νὰ ἐνδυθῇ τὴν πλατεῖαν βλουζάν της, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ πρὸ μικροῦ καταποθέντος καμπανίτου, ἵστατο παρὰ τὸν Πλάτωνα καί, ἄνευ λέξεων, ἐπαναλαμβάνουσα τὴν φωνὴν του, ἐξετέλει διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὤμων τὰς γνωστὰς ἐκεῖνας κινήσεις τοῦ καν-κάν, αἵτινες τοσοῦτον θέλγουσι τοὺς θαμιστὰς τῶν θεάτρων Μπούφφ καὶ Μπέργ.

Καὶ ἔψαλλον ἀμφότεροι τοσοῦτον εὐθύμως, τοσοῦτον ἀμερίμνως, σαγηνευόμενοι ἐκ τῶν ἤχων τοῦ εὐστροφίου ἄσματιν· τὸ κλειδοκῦμβαλον ἀντήχει βροντωδῶς ὑπὸ τοὺς εὐκινήτους δακτύλους τοῦ Βελτίστσεφ· αἱ καν-κανικαὶ κινήσεις τῆς πρώην ὀρηστρίδος ἦσαν τοσοῦτον ἐπαγωγῶς ἐκφραστικαί, ἀλλ' αἴφνης ἀνυπόπτως καὶ ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν θύραν ἐνεφανίσθη ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ.

Ἀνάγκη τώρα ἦτο νὰ ἔλθῃ καὶ αὕτη κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην!

Οἱ ἄριδοί μας τοσοῦτον ἦσαν βεβυθισμένοι εἰς τὸ ἔργον των, ὥστε δὲν ἤκουσαν τὸν κῶδωνα, οὕτινος ὁ ἦχος ἐκτὸς τῶν ἰδίων αὐτῶν φωνῶν, ἀπεπνίγεται ἔτι καὶ ἐκ τῶν βροντωδῶν ἤχων τοῦ κλειδοκῦμβαλου.

Ἡ Λιουδμήλα ἵστατο παρὰ τὴν θύραν, κάτωχος, μὲ συνεσπασμένους τὰς ὀφρῦς καὶ μὲ ἔκφρασιν εἰς τὸ πρόσωπον αὐστηρῶς ψυχρᾶς ἐκπλήξεως.

Ἄλλ' ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, τὰ νῶτα ἔχουσα ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύραν, κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν, οὐδόλως παρετήρησε τὴν ἀφῶνον ἐμφάνισιν τῆς θυγατρὸς της, καὶ ἐμφαντικῶς ἐξηκολούθει τὰς ἀσέμνους κινήσεις της καμπτομένη ἐπὶ τοῦ Βελτίστσεφ, δι' ὅλων ἐγκαρδίου τρόμου.

— Ὁραία ἐνασχόλησις! ἀντήχησεν αἴφνης ὀπισθεν αὐτῆς ἡ ἡχηρὰ τῆς Λιουδμήλας φωνή.

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἐστράφη καὶ εἰς τὸ ἔπακρον καταπλαγεῖσα, ἔστη ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἐν ἀφῶνι ἐκπλήξει καὶ τρόμῳ.

Ὁ Βελτίστσεφ ὡσαύτως διέκοψεν εἰς τὴν ἡμίσειαν φωνὴν τὸ ἄσμα του, ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ περιήλθεν εἰς οὐχὶ καλλιτέραν θέσιν.

Ἀμφότεροι ἦσαν κατάπληκτοι καὶ τεταραγμένοι εἰς τὸ μὴ περαιτέρω.

Ἡ Λιουδμήλα, ἀφήσασα τὴν παρὰ τὴν θύραν στάσιν της, εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ.

— Ἄχ, Μήλοτσκα... σὺ εἶσαι; διὰ συγκεχυμένης φωνῆς ὁμίλησε πρώτη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, καὶ φαίνεται δὲν ἦλθα εἰς κατάλληλον ὥραν.

— Καὶ διατί;... ἐγὼ... ἐγὼ πάντοτε χαίρομαι νὰ σὲ βλέπω.

Καὶ ἡ μαμὰ ἐκίνησε πρὸς τὴν θυγατέρα της ἵνα τὴν ἀσπασθῇ.

— Καλὲ τί, μήπως ἤπιετε;... Μυρίζετε κρασιᾶ! μετ' ἀποστροφῆς εἶπεν ἡ Λιουδμήλα ἀπωθοῦσα τὴν μητέρα της.

— Καὶ ἂν εἶνε ἔτσι, ἐσένα τί σὲ κόφτει;! δὲν σ' ἐβάλανε, νομίζω, δασκάλισσα ᾧ τὸ κεφάλι μου! ὀργίλως ἐξέφρασεν ἡ μαμὰ! τὴν ὁποῖαν βαθέως ἐπληξεν ἡ παρατήρησις αὐτῆ.

— Πλάτων Βασιλεβεβιτς, λάβετε τὸν κόπον νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ψυχρῶς καὶ σταθερῶς ἠρώτησεν ἡ Λιουδμήλα ἀποτανθεῖσα πρὸς τὸν Βελτίστσεφ.

— Δὲν ἐννοῶ τὴν ἐρώτησίν σας, εὐπειθῶς ἀπήνησεν οὗτος προφθάσας ἤδη νὰ δεσπότη ἐξουτοῦ.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί συμβαίνει ἐδῶ!... Ἡ πρὸς ἐμὲ διαγωγή σας καὶ τῆς μητρὸς μου μοὶ φαίνεται κἄπως παράδοξος.

— Φρονῶ ὅτι οὐτ' ἐγὼ, οὔτε ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ὀφείλομεν νὰ δίδωμεν λογαριασμὸν τῆς διαγωγῆς μας εἰς κανένα, καὶ ἂν τὰ ἀπλούστερα καὶ ἀθώωτερα πράγματα σᾶς φαίνονται παράδοξα, τόσον τὸ χειρότερον διὰ σᾶς.

Ὁ Βελτίστσεφ εἶπε πάντα ταῦτα οὐχὶ ἄνευ ἀξιοπρεπείας· συνελθὼν ἐκ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως, ἐσκέφθη ἐν ἀκαρεῖ ὅτι, ἀφοῦ τὰ χρήματα ὑπῆρχον ἤδη εἰς χεῖράς του, δύναται νὰ κρατῇ ἀπέναντι τῆς Λιουδμήλας στάσιν ἀνεξάρτητον καὶ μάλιστα διὰ μιᾶς νὰ τῇ δώσῃ νὰ τὸ αἰσθανθῇ τοῦτο.

Ἡ Λιουδμήλα κατόπιν τῶν λόγων του παρετήρησε μετ' ἀληθοῦς ἐκπλήξεως :

— Καὶ διατί δὲν εὐηρεστήθητε νὰ ἐλθῆτε πρὸς ἐμέ, ἀφοῦ ἐπίτηδες σὰς ἔγραψα σήμερον τὸ πρωί; ἠρώτησεν αὕτη.

— Διότι, πρῶτον πάντων, μόνος ἐγὼ εἶμαι κύριος τοῦ καιροῦ μου, καὶ νομίζω, βεβαίως δὲν εἶμαι ὑπόχρεως, χάριν τῶν ὀρέξεών σας, νὰ τρέχω εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησίν σας.

— Καὶ πρὸ πολλοῦ σκέπτεσθε οὕτω, Πλάτων Βασιλειεβιτς; δηκτικῶς καὶ ὀργίλως ἠρώτησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ἀφ' ἧς κατέστην ἐλεύθερος, ἐπέφερον οὗτος λαμβάνων τὸν πῖλόν του.

— Χαίρετε, Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

Καὶ ἀπλούστατα θλίψας τὴν χεῖρα τῆς μαμᾶς, μετὰ ξηρᾶς εἰρωνικῶς φιλόφρονος ὑποκλίσεως ἀπετάθη μακρόθεν πρὸς τὴν θυγατέρα :

— Προσκυνῶ, κυρία.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἡσύχως, ἀπλῶς καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης ἀξιοπρεπείας.

«Ἐλεύθερος! . . . ἐλεύθερος!», περιχαρῶς ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βελτίστσεφ, μετὰ τάχους ἐλαύνων διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Πετροπόλεως. Οἱ ἀμυδρῶς φωτιζόμενοι λίθινοι ὄγκοι, αἱ ἐπιγραφαί, τὰ φωτοβολοῦντα παράθυρα, αἱ προστυγγάνουσαι ἀγοραῖαι ἀμαξίαι καὶ οἱ διαβάται, πάντα ταῦτα τῷ ἐφαίνοντο τοσοῦτον ἐορτάσιμα, τοσοῦτον κατεστολισμένα, λάμποντα καὶ φαεινὰ. Ἐκαστος φανὸς ἀερίοφωτος, ἐφαίνετο ὅτι προσηκῶς ἔνευεν αὐτῷ, ὡσεὶ πάντα ταῦτα συνεμερίζοντο ὡσαύτως τὴν χαρὰν του καὶ ἀφώνως ὠμιλοῦν αὐτῷ προσαγορεύοντα διὰ τῆς ἰδίας λέξεως : «ἐλεύθερος!»

IB'

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ

Ἡ Λιουδμήλα ἀπὸ τινος ἤδη καιροῦ, εἶχε παρατηρήσει μεταβολὴν τινα ἐν ταῖς πρὸς αὐτὴν σχέσεσι τῆς μητρὸς τῆς. Εἰς τί κυρίως συνίστατο ἡ μεταβολὴ αὕτη, δὲν ἠδύνατο νὰ προσδιορίσῃ μετὰ φανερᾶς καὶ θετικῆς ἀκριθείας, ἀλλὰ ζοφερῶς συνησθάνετο ὅτι, «κάπως ἠλλαξαν τὰ πράγματα», ὡσεὶ εἰς μηχανισμόν τινα ἐχαλαρώθη τι, προδήλως, μηδαμινὸς τις κοχλίας, ἢ ἐθραύσθη μικρόν τι, ἀφανὲς ἐλατήριο. Τῇ ἐφαίνετο, ἐν παραδείγματι, παράδοξον, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἐπεσκέπτετο σπανιώτερον, ἀκολούθως δὲ καὶ διέκοψεν ὀλοτελῶς τὰς ἐπισκέψεις τῆς. Οὐχ ἦττον παράδοξον ἦτο καὶ τοῦτο, ὅτι πρότερον, ἀδιακόπως ὁμιλοῦσα περὶ τῶν χρημάτων καὶ προσπαθοῦσα νὰ μάθῃ πῶς καὶ πόθεν ἀπέκτησεν ἡ Λιουδμήλα τὰ κεφάλαιά τῆς, αἰφνης ἔπαυσε διαπυθθανομένη περὶ τοῦ θέματος τούτου ὡσαύτως καὶ πᾶσα περὶ τοῦ Βελτίστσεφ ὁμιλία οὐδεμίαν παρ' αὐτῆς ἐτύγγανεν ὑποστηρίξεως ἐνὶ λόγῳ, καὶ χροήματα καὶ Βελτίστσεφ καὶ αὐτὴ ἡ Λιουδμήλα καὶ τὰ σχέδια αὐτῆς καὶ οἱ σκοποὶ, πάντα ταῦτα, ὡσεὶ διὰ μιᾶς καὶ αἰφνης, ἔπαυσαν νὰ ἐν-

διαφέρωσι τὴν Ὀλγα Ρωμάνοβναν. Οὕτω, τοῦλάχιστον, ἐφαίνετο εἰς τὴν Λιουδμήλαν. Κατ' ἀρχάς, οὐδεμίαν τελείως ἔδωκεν εἰς τοῦτο προσοχήν, ἀλλὰ μετὰ τὴν διακόπην τῶν ἐπισκέψεων τῆς μητρὸς αὐτῆς, τοιαύτη τροπὴ εἰς τὴν διαγωγὴν τῆς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἤρξατο εἰκονιζομένη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Λιουδμήλας, ἐν εἶδει παραδόξου καὶ δυσνοήτου ζητήματος. Τί νὰ ἐσήμαινον ἄρα πάντα ταῦτα; Ἡ Λιουδμήλα διηπόρει, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐξηκολούθει ν' ἀποδίδῃ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο λίαν μηδαμινὴν σημασίαν. «Ἴσως, εἶνε θυμωμένη διὰ τὴν μυστικότητά μου, ἄ! δὲν 'πᾶ ν' ἄνε!» καθησυχαστικῶς διελογίζετο, ὅποταν τὸ περὶ μεταβολῆς τῆς μητρὸς τῆς ζήτημα ἐπήρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς.

Ὁ Βελτίστσεφ ὡσαύτως πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχεν ἔλθει παρ' αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ περὶ διαζυγίου ζήτημα, κατόπιν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ φόν Σνίτση, ἐσίγησεν. Ἡ ἀόριστος αὕτη κατάστασις καθίστατο ὁσημέραι ἀνιάρη τῇ Λιουδμήλα καὶ ἤρξατο ἀνησυχουῦσα πῶς αὐτήν. Ἀνέμενε καθ' ἐκαστὴν νέας τινας εἰδήσεις περὶ τῆς ἐνδιαφερούσης αὐτὴν ὑποθέσεως, ἀλλ' αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας, οὐδεμίαν ἤρχετο εἶδησις, ὁ δὲ Βελτίστσεφ δὲν ἐμφανίζετο ἄνευ προσκλήσεως, καὶ ἡ μαμὰ πρὸ πολλοῦ ἤδη δὲν κοπιᾶζει. Ἡ Λιουδμήλα κατελήθη ὑπὸ ἀμφιβόλων διαλογισμῶν. «Ἐγράψα πρὸς τὸν Πλάτωνα ἐπιστολήν, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς ὀρισμένην ὥραν ἄλλ' ἡ ὥρα αὕτη παρήλθε, καὶ ἐδέησε νὰ ἀναμνήνῃ ἐπὶ ματαίῳ ἐφ' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἐβροικειωθεῖσα ἐσχάτως νὰ εὐρίσκη εἰς τὸν φίλον τῆς, καίτοι ἀκούσιον, πλήρη ὑποταγὴν καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν αἰτήσεών τῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνομολογήσῃ ὅτι ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ δὲν ἦτο ἀσυνήθης. Μήπως εἶνε ἀσθενής; διελογίσθη ἡ Λιουδμήλα, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὄφειλε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ, νὰ μοῦ γράψῃ ἢ νὰ στείλῃ τινά, καὶ ὄχι νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὸν περιμένω ἀδικῶς!»

Τὴν ἐσπέραν αἱ ὑποψίαι τῆς Λιουδμήλας ἠῤῥησαν. Καθ' ὅλας ταύτας τὰς ἡμέρας, αἰσθανομένη ἐλαφρὰν ἀδιαθεσίαν, δὲν ἐξήλθεν ἔμμενε πάντοτε μόνη καὶ ἤρξατο ἀκουσίως νὰ στενοχωρῆται. Ἡ στενοχωρία συνεπέφερε δυσάρεστον ἐρεθισμόν τῆς κακοδιαθεσίας τῆς, ἣτις ἠῤῥανε, συνεπεία τῆς ἀγνοίας περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ διαζυγίου, τῆς ἀπουσίας τῆς μητρὸς τῆς καὶ τῶν μετὰ τοῦ Πλάτωνος τεταμένων σχέσεων.

Μάτην ἀναμείνασα τὸν Βελτίστσεφ, ἀπεράσισεν ἐκ τῆς στενοχωρίας καὶ ἀνίας τῆς νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ μάθῃ μὴ ἀσθενεῖ. Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῆς Λιουδμήλας Σεργιέβνας, ὅταν ὁ ὑπερήτης τοῦ Βελτίστσεφ, ἐγνωστοποίησεν αὐτῇ ὅτι ὁ κύριος πρὸ τοῦ γεύματος ἦλθε πρὸς στιγμὴν μετὰ τινος προχωρημένης ἡλικίας κυρίας καὶ πάλιν ἀνεχώρησε μετ' αὐτῆς κάπου,

ἐντὸς κεκλεισμένου ὀχήματος! «Καὶ ποία νὰ ἦνε αὕτη ἡ προχωρημένης ἡλικίας κυρία;», ἐξωργισθεῖσα ἐκ τῆς νέας ἀποτυχίας τῆς, διελογίσθη ἡ Λιουδμήλα καὶ διηυθύνθη οὕκαδε.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Δ'

Ἐπὶ τοῦ πρώτου πατώματος τῆς μονῆς, ἐντὸς μικροῦ κελλίου, εἶχον συναχθῆ περὶ τινα τράπεζαν δώδεκα περίπου ἄνδρες. Πρὸ τῆς θύρας ἐφρούρει μοναχός, προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν, ὅστις, διὰ τῆς βραχνῆς φωνῆς του, ἀπεμάκρυνε τοὺς πλησιάζοντας, δίσχυριζόμενος ὅτι δὲν ὄφειλον νὰ διαταράττωσι τὴν προσευχὴν τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν σεβαστῶν ἀδελφῶν, ἀλλ' οὔτε ἡ φωνὴ του ἐφαίνετο εἰλικρινής, οὔτε ἐκ τῶν ἐν τῷ κελλίῳ πέριξ τῆς ἀκατεργάστου ἀρχαίας τραπέζης συνηγμένων ἦσαν μοναχοὶ πάντες. Ἀπέναντι τοῦ ἡγουμένου, τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένα ἔχων, ἐκάθητο ἀνὴρ πεντηκοντούτης περίπου, ἀπλῆν περιβεβλημένος ἐνδυμασίαν, καὶ στηρίζων τὴν ὑπὸ λευκῶν τριχῶν ἐσπαρμένην κεφαλὴν του μεταξὺ τῶν τηλωδῶν χειρῶν του ἐκ τοῦ ὄλου τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ἐμάντευε τις ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν τὸ εὐφυὲς ὄμως καὶ πλήρες νεότητος βλέμμα του ἐνέφανε διανοίαν καὶ ἰσχὺν θελήσεως οὐ τὴν τυχοῦσαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προέδιδεν αὐτὸν κάτοχον μορφώσεως ἀσυνήθους εἰς ἀνθρώπους τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Καὶ πράγματι διότι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἦτο ὁ γνωστός ἡμῖν Ρωμαῖος, ὁ ἐπιλοποιὸς τῆς Μεσσήνης, ὅστις ὄμως μεταξὺ τοῦ ὄχλου ἀνεφαίνετο ὑπὸ τὴν ἐτέραν αὐτοῦ ιδιότητα, τουτέστιν ὡς ὁ σεβαστὸς καὶ φοβερὸς ὀχλαγωγός, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν λόγον καὶ τὸ νεῦμα ἐξηρτάτο ἡ ἡσυχία τῆς πόλεως, ὡς καὶ τῶν πλείστων ἐπαρχιῶν ἐπὶ τῷ νεύματι αὐτοῦ μόνον, ὁ μόνος συγκρατούμενος ὄχλος ἐξάνίστατο ματωδῆς, εἰς αὐτὸν δ' ἀπέκειτο, ἂν οὐχὶ νὰ καθησυχάσῃ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον νὰ ἀναβάλλῃ ἐπὶ πολὺ ἔτι τὸν ὁσημέραι αὐξόντα καὶ ἐπαπειλοῦντα τοὺς Βουρβῶνας κίνδυνον.

Οὐδεὶς ἠσθάνετο βαρύτερον τοῦ Ρωμαίου τὴν δυναστείαν ταύτην, αὐτὸς δὲ περισσότερον παντὸς ἄλλου ἐμίσει τοὺς Νεαπολιτανούς. Μετὰ παλμῶν δὲ ἀνέμενε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ παντοιοτρόπως καταθλιβόμενος λαὸς θὰ ἠδύνατο νὰ παραταχθῆ εἰς ἀγῶνα ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν του, ἀλλὰ μόνον περὶ τιμίου καὶ φανεροῦ πολέμου ἐσκέπτετο ὁ Ρωμαῖος διὰ τοῦτο πολλάκις ἐπιλονεῖκε μετὰ τοὺς λοιποὺς ὀχλαγωγούς καὶ προπάντων μετὰ τὸν

πρὸ αὐτοῦ καθήμενον συγγενῆ του Μέρλον, ὅστις ἤξιου, διὰ παντός μέσου, νὰ ξεπαστρέψῃ τὴν εἰδεχθῆ ἐκείνην δυναστείαν.

Οὗτος ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ὤφειλον νὰ λησμονήσωσι τὴν παγίδα τοῦ Σικελικοῦ ἐσπερινοῦ, τῆ βοήθειά δὲ τῶν ἄλλων συνωμοτῶν τῆς Μαφίας καὶ τῶν ληστῶν, θὰ κατάρθουν εὐκολώτερον τὸ ποθούμενον, παρὰ μὲ τὸν ἀτελῶς ὀπλισμένον λαὸν ἐναντίον τῶν ἀνδρείων καὶ εἰς πᾶν τι ἐτοιμῶν ἐλβετικῶν ταγματῶν.

Ἄλλὰ τὰ μέσα ταῦτα οὐδὲν ἤρσκον εἰς τὸν τίμιον Ρωμαῖον, ἔνεκα δὲ τούτου πάλιν ἐφίλονεῖκε μὲ τὸν Σαλβατόρον Μέρλον.

— Θέλεις λοιπὸν, Σαλβατόρε, νὰ κηλιδώσῃς τὴν τιμὴν τῆς Σικελίας; ἀνέκραξε, μὲ ληστὰς δὲν θέλομεν νὰ ἔχωμεν τίποτε κοινόν.

Ἐπερηφάνως ἠγέρθη ὁ Μέρλος καὶ τείνων τὴν κατεσκληκυῖαν δεξιάν του,

— Τότε λοιπὸν λησταὶ ἦσαν καὶ οἱ προγονοὶ μας, ποῦ ἐκτύπησαν τοὺς κώδικας τοῦ ἐσπερινοῦ, ἀπήντησε μεθ' ὀρμῆς.

— Ἐ! ἄλλοι καιροὶ καὶ ἐπομένως ἄλλα μέσα.

— Νὰ χύνεται λοιπὸν τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν ἀνωφελῶς, αὐτὸ θέλεις; Νὰ βλέπῃς τὰ παιδιὰ μας νὰ τὰ δένουν εἰς τὰ κανόνια τῶν Νεαπολιτῶν;

— Μήπως λοιπὸν ἐπιθυμεῖς νὰ εἰποῦν ὅτι οἱ Σικελοὶ ἠνώθησαν μὲ ληστὰς καὶ κλέπτας, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ χύσουν τὸ ἴδιον αἷμά των χάριν τῆς πασχούσης πατρίδος των; Ὅτι ἐμίσηθον καὶ αὐτοὶ στρατιώτας, ὅπως ἔχει ὁ Φερδινάνδος τοῦ Ἐλβετοῦς, διὰ νὰ τοῦ κρατοῦν τὸ στέμμα; Καὶ τί μισθωτοὺς θὰ ἔχωμεν ἡμεῖς; τοὺς γνωρίζεις καλά; Εἶναι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι μὲ ὀλίγα περισσότερον χρήματα εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἐμπήξουν τὸ μαχαίρι των εἰς τὰ ἴδια μας στήθη νὰ χαρακτηρισθῇ λοιπὸν εἰς τὴν Εὐρώπῃν ἡ Σικελία ὡς φολεὰ δολοφόνων;

— Ἐγὼ συμμορφόνομαι μὲ τὰς περιστάσεις, πρὸς τὸν τακτικὸν αὐτὸν στρατόν, μόνον τὸ μαχαίρι τοῦ δολοφόνου ἢ μπορεῖ νὰ ἀντιπαραταχθῇ, τὸ δὲ ξιφὸς μας θὰ εἶναι γελοῖον ἔμπροσθέν των... ἔπειτα ὑπάρχουν μεταξύ αὐτῶν καὶ ἀνδρεῖοι οἱ ὅποιοι...

— Σαλβατόρε Μέρλο, διέκοψεν ὁ ἠγούμενος, κτυπήσας αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον, φύλαξε τὰς σκέψεις ταύτας διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, διὰ νὰ μὴ διαδοθῶν εἰς τὸν εὐερέθιστον λαόν, διότι μόνον εἰς τοὺς ἐχθρούς μας θὰ ἦσαν ὠφέλιμοι.

— Συλλογίσου, φίλε μου, ἔπειτα ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Μεσσήνη μόνον τὸ ἔργον μας, ἀνάγκη, καὶ αἱ ἄλλαι πόλεις τῆς Σικελίας νὰ συμφωνήσουν. Νὰ καὶ ὁ πατὴρ Βαρθολομαῖος, ὁ ὅποιος, ἐρχόμενος ἐκ Παλέρμου, πρόκειται νὰ μᾶς μεταδώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς πρωτεύουσας.

— Τῆς πρωτεύουσας; ἀνέκραξε μετὰ δυσαρρεσκείας ὁ Μέρλος, τὸ Παλέρμον δὲν εἶναι παρὰ Παλέρμον, δηλαδὴ δὲν διαφέρει τίποτε ἀπὸ τὴν Μεσσήνην πρωτεύ-

ουσα εἰς τὴν Σικελίαν δὲν εἶναι καμμία.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὁμιλήσω, ἤρχισεν αἴφνης ὁ ἀπεσταλμένος καλόγηρος, μετὰ καθαρᾶς φωνῆς βαθυφώνου. Τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ὁμοῦ ἤρχισαμεν, ὁμοῦ πρέπει καὶ νὰ τελειώσωμεν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν νὰ προξενήσουν διαιρέσεις, εἶναι προδόται τῆς πατρίδος. Ὅλως δευτερεύον εἶναι τὴν σήμερον, ἀδελφοί, ἂν ἦναι πρωτεύουσα τὸ Παλέρμον ἢ ἡ Μεσσήνη καὶ αἱ δύο εἶναι ἀδελφαί, αἱ ὅποια μόνον συνδεδεμένα δύνανται νὰ ἐλπίσωσι τι ἐναντίον τῆς Νεαπολιτικῆς δυναστείας ἐν ᾧ διεσπασμένα μεταβάλλουσι τὴν Σικελίαν εἰς ερείπια.

— Πῶς θάρχησθε σεῖς τὸν πόλεμον εἰς ἡμᾶς; ἀδιάφορον, καθὼς καὶ εἰς σᾶς εἶναι ἀδιάφορος ὁ τρόπος μας; καὶ οἱ δύο ὅμως πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐργαζόμεθα καὶ μαζὺ πρέπει νὰ διώξωμεν τὸν ἐχθρόν. Σᾶς ἀναγγέλω λοιπὸν ὅτι ἡμεῖς εἰς τὸ Παλέρμον μετὰ μίαν ἐβδομάδα εἴμεθα ἔτοιμοι; Πόσος καιρὸς χρειάζεται διὰ τὴν Μεσσήνην;

Πάντες ἐσιώπων· οἱ μοναχοὶ, προσηλωμένα ἔχοντες τὰ βλέμματα εἰς τοὺς δύο ὄχλαγωγούς, ἐφαίνοντο περιμένοντες ἐξηγήσεις, ὁ δὲ Ρωμαῖος, κάτω νεύων, ἐσιώπα ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι αὐριον, αὐτὴν ἴσως τὴν στιγμήν, ὁ λαὸς εἶναι ἔτοιμος, ἀλλ' ἐσιώπα εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀγγελιοφόρον μοναχόν:

— Βεβαίως οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Παλέρμου θὰ ἐνδιαφέρονται καὶ περὶ τῆς τιμῆς τῆς Μεσσήνης, διότι καὶ αὕτη εἶναι κοινὴ καὶ εἰς τοὺς δύο· ἐὰν λοιπὸν ὁ Σαλβατόρος μοι ὀρκισθῇ ὅτι οἱ πολῖται τῆς Μεσσήνης δὲν τρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ πολεμήσουν παραπλευρῶς μὲ ληστὰς καὶ δολοφόνους, τότε ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος νὰ δώσω τὸ σημεῖον τῆς ἐξεγέρσεως εἴτε αὐριον, εἴτε μετὰ μίαν ἐβδομάδα, εἴτε μετὰ ἔν ἔτος, ἀδιάφορον τοῦτο· ἐὰν ὅμως δὲν μοι ὀρκισθῇ, τότε ὅσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, οὔτε αὐριον, οὔτε μετὰ ἔν ἔτος θὰ τὸ κάμω.

Ὁ Σαλβατόρος ἐξανέστη μεθ' ὀρμῆς καὶ πάλιν τὸν γρόνθον του εἶπεν ἀγρίως πρὸς τὸν Ρωμαῖον:

— Ρωμαῖε! αὐτὸ εἶναι!...

— Περίμενε νὰ τελειώσω, εἶπον ὅτι ὅσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμέ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐγγυηθῶ διὰ τοῦτο δότε μου μίαν ἐβδομάδα καιρόν, ἵνα συνεννοηθῶ μὲ τοὺς φίλους μας εἰς τὸ Ταυρομένιον καὶ τὰς Μηλάς, καὶ ἐὰν ἀποφασίσουν καὶ αὐτοί, τότε δύναμεθα νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὸ σχέδιον τοῦ Σαλβατόρου.

— Ποῖοι εἶναι οἱ φίλοι αὐτοί;

— Εἶναι ὁ μαρκήσιος δέλλα Ροβέρε εἰς τὸ Ταυρομένιον.

— Ποῖος εἶπες; Ὁ Δὸν Φίλιππος ἢ ὁ Ἰωσήφ Ροῦσσο;

— Ἐ! διάβολε, ὁ μαρκήσιος, ποῖος ἄλλος; ἀπήντησεν ὁ Ρωμαῖος τονίζων τὴν λέξιν.

— Δὲν ἀντιλέγω, ὁ μαρκήσιος θὰ μένη πάντοτε πιστὸς φίλος μας, ἀλλ' ἐν ὅσῳ

δὲν ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον τοῦ Παλέρμου, τὸν τίτλον τοῦτον, καταχράται ὁ πρῶν ἐπιστάτης τοῦ Ἰωσήφ Ροῦσσο!

— Ἄ! τὸν σκύλο, παρενέβη λέγων ὁ Σαλβατόρος, ἀκούς ἐκεῖ! λέγουν μάλιστα ὅτι μεταχειρίζεται ὅσῳ σκλάβους τοὺς χωρικοὺς του... ἀλλὰ τήμερα ἢ αὐριον...

Δὲν ἐτελείωσε τὴν ἀπειλήν.

— Εἰς Μηλάς; ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, ἐννοεῖς βεβαίως τὸν γερω-Πετρόνε! Χμ! φίλος τῆς ἐκκλησίας δὲν εἶναι, ἀλλὰ ὡς ἐταῖρος, εἶναι ἀξιόλογος· διὰ τοῦτο εὐχαρίστως τὸν παραδεχόμεθα σὲ παρακαλῶ μάλιστα νὰ τὸν χαιρετίσης ἐκ μέρους μου!

Ὁ Ρωμαῖος ἠγέρθη, τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ ὁ μοναχός λέγων:

— Ὁ Ρωμαῖος χρειάζεται μίαν ἐβδομάδα τὸν αὐτὸν χρόνον θέλει καὶ τὸ Παλέρμον· λοιπὸν καλὴν ἀντάμωσιν, μετὰ μίαν ἐβδομάδα.

Καὶ χαιρετῶν τὸν Ρωμαῖον:

— Ἐ! σύντροφε, τοῦ λέγει, ἀρκετὰ περὶ μενε κάτω ἢ θυγάτηρ σου, κράξε τὴν ἔπειτα τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον καὶ θὰ κρυώσῃ... εἶναι δὲ μὴ παροιμία τοῦ λέγει: «οὔτε τὸ φαγί, οὔτε τὰ κορίτσια νὰ μὴν ἀφίνης νὰ σὲ περιμένουν»!

Ἀνελθούσα ἡ Φελιταῖτα μετὰ τῆς συντροφῆς εἰς τὴν μονὴν ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ φρουροῦ μοναχοῦ εἰς τὸ ἐστιατόριον, εὐρεῖαν ὑπόφορον αἴθουσαν, μὲ μέγιστον ἐξώστην πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ἐξ οὗ ἐφαίνετο, κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, τὸ μαγευτικὸν πανόραμα τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ὅπισθεν τῶν ὀρέων τῆς Καλαβρίας.

— Πόσον βιάζονται ἐκεῖ κάτω, ἤρχισεν ὁ ἐκ Παλέρμου ἀγγελιοφόρος ἐξελθὼν ἐπίσης εἰς τὸν ἐξώστην καὶ δεικνύων τὴν ἀριστοκρατικὴν συνοδίαν, ἧς ὁ ἐν οἰκοστολῇ ὑπηρετῆς σπεύδων ἐσύναξε τὰ τοῦ γεύματος ἐντὸς καλαθίου.

— Κύτταξε ἐκεῖ, εἶναι καὶ ἕνας ἀββάς μαζὺ τὸν γνωρίζετε αὐτόν, ἀδελφέ Ἰακωβαῖε; ἠρώτησε τὸν ἠγούμενον.

— Ποῖος δὲν γνωρίζει τὸν ἀββᾶν Σαλιόνῃ, ἀπήντησεν οὗτος, ἐξελθὼν μετ' ἄλλων μοναχῶν εἰς τὸν ἐξώστην, εἶναι ὁ λευκὸς κόραξ τοῦ ἱερατοῦ μας, φίλος τῶν Νεαπολιτῶν καὶ τῆς κομῆσεως τοῦ Σελαμάρε... Νά, κυττάζῃ τώρα ἐπάνω!... Χαῖρε, φίλτατε ἀββᾶ, πῶς εἴσθε;

— Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀδελφέ Ἰακωβε, ἀπήντησεν οὗτος, εἶμαι τόσον καλὰ καὶ τόσον κακὰ, ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κακεῖς ποῦ ἔχασεν ἀκριβὸν φίλον. Προσέχετε, ἀδελφοί, αὐτοῦ ἐπάνω κάποιος Ἐλβετός ἀξιωματικὸς ἔχασε τὸ δρόμον ἢ ἐκρύφθη μέσα εἰς τὸ μοναστήριόν σας. Καὶ μοῦ φαίνεται, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι κυνηγᾷ ἕνα εὐμορφὸ κορίτσι!

Τώρα καὶ ἡ κόμησσα ἀνέβλεψε μετὰ ὅμως τῶν μοναχῶν, τὸ βλέμμα τῆς συνήνησεν τὴν Φελιταῖτα, μειδιῶσαν πρὸς αὐτὴν τὸ ἀνθρώπιον μειδιάμα τῆς τὴν ἀνεγνώρισεν. Φοβερὰν ἀστραπὴν ἐξέφρασε τὸ βλέμμα τῆς ἔμεινεν ἀκίνητος· εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀββᾶν:

— Ἀββᾶ, τῷ λέγει, βλέπετε ἐκείνην

ἐκεῖ ἄνω, ἔ; λοιπὸν αὖριον πρέπει ἀφεικτικῶς νὰ μάθω ποία εἶναι, πῶς ὀνομάζεται καὶ ποῦ κἀθεταί, ἀκούεις;

Ε'

Οὐδεμίαν εἶδισιν εἶχεν ὁ λαός, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ μοναχοί, περὶ τῶν διατρεξάντων ἐντὸς ἐνὸς τῶν κελλίων τῆς μονῆς τῶν οὔτε ἠδύναντο τὸ παραμικρὸν νὰ ὑποπευθῶσι, τόσον ἀτάραχοι καὶ εὐθυμοὶ ἀνείχθησαν εἰς τὸ πλῆθος οἱ συγχροτήσαντες τὴν μυστικὴν ἐκείνην διάσκεψιν.

Καὶ αὐτὸς ὁ Σαλβατόρος ἐφαίνετο εὐθυμότετος, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ Ρωμαίου, εἶχε δὲ ἤδη ἐπέλθει ἡ νύξ καὶ τὸ πλῆθος ἐξηκολούθει διασκεδάζον ἐν ἀδιαπτῶτι εὐθυμίᾳ.

Ὅτε τέλος ἠγέρθησαν ἵνα ἀναχωρήσωσιν, ὁ Ρωμαῖος εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα του :

— Φελιτσιτά! σὺ θὰ ἐπιστρέψῃς μετὰ τὸ ἀμάξι τοῦ φίλου μας Μέρλου, διότι ἐγὼ δὲν θὰ ἔλθω ἀπόψε εἰς Μεσσήνην.

— Καὶ ποῦ θὰ πάς, πατέρα; τὸν ἠρώτησεν αὕτη, ὡς εἰ προαισθανομένη ἀπευκτατόν τι.

— Θὰ ὑπάγω πρὸς τοὺς φίλους μου εἰς τὸ Ταυρομάνιον καὶ τὰς Μηλάς, προσέθεσε δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύντροφον τῆς κόρης του : Νίνα, νὰ μοῦ προσέχῃς τὴν Φελιτσιτά, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πηγαινοέρχεται μαζί σου εἰς τὴν πόλιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκκλησίαν θὰ πηγαίῃ μαζί σου εἰς τὴν μονὴν τῆς Βαδνάτσα.

— Δὲν στέλλεις χαιρετίσματα μετὰ τὸν πατέρα σου ἑστὸν Ἀντωνῖνο; ἠρώτησεν αἰφνης τὴν Φελιτσιτάν ὁ πατὴρ τοῦ Ἀντωνίου Μέρλου.

Ἐκπληκτος ἡ νέα ἀνέβλεψε πρὸς αὐτόν.

— Καὶ διατί τάχα; μήπως σὺ ὁ ἴδιος δὲν μοὶ εἶπες ὅτι τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ ἀνακατεύονται μετὰ τοὺς νέους;

— Ναί, ἀλλὰ ἔς τὸν ἀρραβωνιαστικὸν πρέπει... ἀποτόμως τὴν διέκοψεν.

— Μπα; καὶ ἀπὸ πότε ἐγίνε τοιοῦτος ὁ Ἀντωνῖνος;... Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα ἀρραβωνιαστικόν!

Προφέρουσα ταῦτα ἡ κόρη, δὲν ἐγνώριζε διατί ἠρρυθρία τὸ πρόσωπόν της ὄλον, ἐν ᾧ συγχρόνως ἡ καρδία της ἐπαλλε βιαίας.

— Ὅ,τι ἀπεφάσισαν οἱ πατέρες, κορίτσι μου....

— Ἄφησε τώρα, Σαλβατόρο! μὰ ἀκούς, εἶνε καλὴ ἡ Φελιτσιτά, φέρε τὴν τώρα σφάν εἰς τὸ σπίτι της; σὲ εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

Καὶ χωρὶς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε μεταξύ των, ὁ Ρωμαῖος, ἀποχωριζόμενος, τοῦ ἐσφιγξεν εἰλικρινῶς τὴν χεῖρα.

— Τί νὰ θέλῃ ἀρά γε τέτοια ὦρα αὐτὸς ὁ Ἐλβετός ἀξιωματικός ἐδῶ πέρα; ἔλεγε πρὸς τὴν Φελιτσιτάν ὁ Σαλβατόρος, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, ἐν ᾧ συγχρόνως τῇ ἐδείκνυε διὰ τῆς μαστιγῆς του δύο ἵππους βαδίζοντας ὀπισθεν τῆς ἀμάξης του, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων.

Ἐστράφη αὕτη καὶ πράγματι, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης παρετήρησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοὺς δύο ἵππους; εὐθὺς ὁμως στραφεῖσα ἐκαλύφθη καλλίτερον διὰ τῆς μαντίλλιας της.

— Μήπως κρούεις, Φελιτσιτά; τὴν ἠρώτησεν ὁ Σαλβατόρος παρατηρήσας τὸ κίνημα ἐκεῖνο.

Δὲν ἐκρούονεν ἄλλ' ἠσθάνετο τὸ αἰμά της συρρέον πρὸς τὴν καρδίαν ὅτε ἀνεγνώρισε τὸν πρῶτον ἵππεά, ὅστις ἦτο ὁ ἀξιωματικός, ὃν συνήντησεν εἰς τὸν περίβολον τῆς μονῆς.

Μίαν ὦραν μετὰ ταῦτα, τὸ ὄχημα τοῦ Μέρλου διήρχετο τὰς ἐρήμους καὶ σιωπηλὰς ὁδοὺς τῆς Μεσσήνης; οὐδεὶς ἤχος ἐτάραττε τὴν γαλήνην τῆς κοιμημένης πόλεως, μόνον εἰς τὴν λεωφόρον Φερδινάνδου, ἐν ᾗ ὑψοῦντο τὰ μέγαρα τῆς ἀριστοκρατίας, ἦσαν κατάφωτα τὰ παράθυρα ἐνὸς τούτων; πληθὺς ἀμαξῶν περιέμενεν ἐντὸς τῆς εὐρυχωροῦ αὐλῆς, ἐν ᾗ ὑπηρετῶν ἐν οἰκοστολῇ ἴσταντο παρὰ τὴν ὑψηλὴν πύλην τοῦ μεγάρου.

— Καλησπέρα, Βενεδέτο! ἀνέκραζεν ὁ Σαλβατόρος πρὸς τινὰ τούτων, ἔχετε πάλιν ξένους;

— Εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς εἰς τὸ μέγαρον, ἀπήντησεν οὗτος, δὲν ἐννοῆ νὰ ἡσυχάσῃ αὕτη ἡ κόμησσα!

— Ἐ! μὴ σὲ μέλλει καὶ ὅπου νᾶνε θὰ ἡσυχάσῃ, τοῦ ἀνταπήντησεν ὁ Σαλβατόρος, ἐν ᾧ ἔτυπτε διὰ τῆς μαστιγῆς τοὺς ἵππους; ἦκουσε δὲ τὸν Βενεδέτον λέγοντα πρὸς αὐτόν :

— Νὰ δοῦμε, κουμπάρε!

Ἐκτακτος κίνησις ἐπεκράτει κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐντὸς τῶν εὐρειῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου Σελαμάρ. Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος συνηθροίζοντο ἐκεῖ πάντες οἱ ἀριστοκράται τῆς Μεσσήνης, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, καὶ ἐν γένει ὅ,τι βασιλόφρον ἐκέκμητο ἡ πόλις. Τὴν ἐσπέραν μάλιστα ἐτίμησε τὴν συναναστροφήν διὰ τῆς παρουσίας του καὶ αὐτὸς ὁ διοικητὴς ὁ Δούξ τοῦ Καντάλιο, ὅστις πολλάκις ἀστειευόμενος,

— Καλὰ κάμνετε, ἔλεγε πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, ὅσον μεγαλειότερος εἶναι ὁ κίνδυνος, τόσον περισσότερον πρέπει νὰ συνευρισκόμεθα οἱ βασιλικοί.

Τελευταῖος εἰσελθὼν ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κόμησσαν, ἀφ' οὗ δὲ ὑπεκλίθη πρὸ αὐτῆς ἱπποτικώτατα, μετὰ χάριτος ἠσπάρθη τὴν χεῖρα, ἐνᾧ συγχρόνως ἔλεγε:

— Θὰ ἤμην ἐδῶ πολὺ ἐνωρίτερον, ἀγαπητῆ μου κόμησσα, ἐὰν ἦκουον τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου, ἀλλὰ εἰς τοῦτο μὲ ἠμπόδισε τὸ πρὸς τὸν βασιλέα μας καθῆκον; ἠναγκάσθην τουτέστιν ἐπὶ πολὺ νὰ περιμείνω, μέχρις οὗ λάθω ἀσφαλεῖς πληροφορίας περὶ τῆς σημερινῆς ἐν Ἀγίῳ Πράῳ διασκέψεως τῶν ἐχθρῶν μας!

Δὲν ἠδυνήθη ἡ κόμησσα νὰ καταστείλῃ σπασμωδικόν τι κίνημα ἀκούσασα τὴν λέξιν καθῆκον; ἦτο ἡ δευτέρα φορὰ καθ' ἣν ἐπληττε σήμερον ἡ λέξις αὕτη τὰς ἀκοῆς της.

— Σὰς παρακαλῶ, ἐξοχώτατε, τὸν ἠρώτησεν αἰφνης, εἰσθε καὶ ὑμεῖς τῆς ἰδέας ὅτι ἀρμόζει τὸ πρὸς τὸν βασιλέα καθῆκον νὰ προηγήται τοῦ πρὸς τὰς κυρίας;

Ταῦτα λέγουσα ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν Ἐλβετός τις ἀξιωματικός, δὲν ἦτο ὁμως ἐκεῖνος, δι' ὃν πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας ἐναγωνίως ἐπαλλεν ἡ καρδία της.

— Ὁραιοτάτη μου κυρία, τῇ ἀπήντησεν ὁ Δούξ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ὀνομάσω βασιλίσσαν μου καὶ τότε ἀναμφιβόλως τὸ πρὸς τὰς κυρίας καθῆκον θὰ προηγήται τοῦ βασιλικῆ.

Ὁ ταγματάρχης φὸν Μπύρεν ἐπλησίασε τὴν κόμησσαν.

— Πῶς, κύριε ταγματάρχα, ἔρχεσθε χωρὶς τὸν φίλον σας, τὸν λοχαγὸν φὸν Χάτβιλ, τὸν ἠρώτησεν ἡ Τερεζίνα.

— Ἀλλ' ἤμην βέβαιος, κυρία κόμησσα, ὅτι θὰ τὸν συνήντων ἐδῶ, ἀφ' οὗ μὲ ἐγκατέλειψε ἀναχωρῶν διὰ τὸν ἅγιον Πράον, ὅπου τὸν εἶχατε προσκαλέσει!

Μειδίσμα εἰρωνικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ δουκὸς λέγοντος :

— Τί κρίμα! καὶ πῶς θὰ ἀναπληρώσωμεν τώρα τὴν ἀπουσίαν ταύτην.

Ἡ κόμησσα προσεποιήθη ὅτι δὲν ἠνόησε τὸν ὑπαινιγμόν.

— Ἄχ, ναί, ἀπήντησε γελῶσα, ἐνθυμοῦμαι, βεβαίως, εἰς τὸν ἅγιον Πράον; ἐκεῖ τὸν συνητήσκαμεν τὸν φυγάδα σας. Εἶχε συνέντευξιν μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς μονῆς μετὰ μίαν ὀραιοτάτην νέαν. Ἐκεῖ, πράγματι ἴδωμεν—δὲν εἶναι ἀλήθεια Σαλιόνε;—μαγευτικὴν εἰκόνα, ὀραιοτάτον εἰδύλλιον πρὸς τὸ κελάρυσμα τοῦ πίδακος; ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ σύσκιον καὶ ἔρημον περιστύλιον, τοῦ δίδει ἐν ἄνθος καὶ ἐκεῖνος τὴν σφίγγει ἐρωτικώτατα εἰς τὴν καρδίαν του, φεύγει ἐκείνη εἰς τὴν μονὴν, καὶ ὁ νέος τὴν ἀκολουθεῖ, ἐνᾧ ὁ πίδαξ συνοδεύει διὰ τοῦ μελψιδικωτάτου ψιθύρου του τὸ ἄσμα τοῦ ἔρωτός των.

— Ἦτο Σικελίς, ἐρωτᾷ ἐσπευσμένως ὁ ἐκπληκτος ταγματάρχης.

— Ἐ! καλὰ, ναί, Σικελίς, καὶ τί μ' αὐτό, κύριε ταγματάρχα;

Εἰς τὴν ἀμνησίαν, εἰς ἣν ἐνέβαλεν ἡ ἐρώτησις τῆς κομῆσσης τὸν ταγματάρχην, μὴ γνωρίζοντα τί νὰ ἀπαντήσῃ καὶ σιωπῶντα, ἀπήντησεν ὁ Δούξ :

— Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει τὰ ἐρωτικὰ ἐπεισόδια τοῦ λοχαγοῦ, καθὼς καὶ τὴν τύχην του εἰς τὸν ἔρωτα; Φαίνεται ὁμως ὅτι ἀναπόφευκτος παράγων, κατὰ τὰς συνεντεύξεις του, εἶναι καὶ τὸ κελάρυσμα τοῦ πίδακος; διότι τὴν ἄγνωστον, τὴν ὀπιάν ἔσωσε, παρὰ τὴν κρήνην τοῦ ἀγίου Γεννάριου, ἀπὸ τοὺς μεθυσμένους, τὴν αὐτὴν συναντᾷ καὶ παρὰ τὸν πίδακα τῆς αὐλῆς τοῦ Ἀγίου Πράου. ὦ! τὸν εὐτυχῆ ὄνειροπόλον.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσασα ἡ κόμησσα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της συστέλλομένην.

«Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει τὰ ἐρωτικὰ ἐπεισόδια τοῦ λοχαγοῦ» ἔλεγον ὄστε εἰς

αὐτὴν μόνον δὲν ἀνέφερε τίποτε· δικαίως λοιπὸν ἦναψε, τὸ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἀγίου Πράου θέαμα, φλόγας ζηλοτυπίας καὶ ὀργῆς ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Ω! τὴν περιεφρόνει πολὺ αἰσχρότερον ἀφ' ὅσον ἐνόμιζεν, οἱ δὲ λόγοι, οὗς ψυχρῶς προέφερον ὑπὸ τὰς πορτοκαλλέας, ζητῶν συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητά του, ἐβόμβουον ἤδη εἰς τὰ ὦτά της, ὡς ὁ πικρότερος σαρκασμός.

Μετὰ δυσκολίας ἐκράτει τὴν ἐκχειλίζουσαν ὀργὴν της, οὐχ ἤττον κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ εἰς τὰ χεῖλη της τὸ μειδιάμα, ὅπερ ὅμως, ἐν ᾧ ἀπήντα, ἔλαβεν ἐκφρασίαν ἀγρίας εἰρωνείας.

— Τί κρίμα; καὶ ἐγὼ σὰς βεβαιῶ ὅτι παρ' ὀλίγον, χωρὶς καὶ νὰ τὸ ἐννοήσω, θὰ ἐτάρακτον τόσον περιπόθητον στιγμὴν ἔρωτος· ὦστε, λέγετε, ὅτι τῆς ἔδωσεν ἐκεῖ συνέντευξιν. Χά!... Καλῶς ἤλθατε, κύριε Λέρχε, πόσον χαίρω, διότι δὲν μὰς ἐλησημονήσατε! τί κάνετε λοιπόν; ἄ; ἄ propro, ἐμάθατε λοιπὸν καὶ σεῖς τὰ ἐρωτικὰ κατορθώματα τοῦ φίλου μας λοχαγοῦ φὸν Χάτβιλ;

Ἐκπληκτος ὁ Λέρχε παρετήρησε περίξ τού.

— Μὴ φοβᾶσαι δά, φίλε Λέρχε, τῷ εἶπε γελῶν ὁ διοικητής, κτυπῶν αὐτὸν φιλικῶς εἰς τὸν ὄμιον, δὲν θὰ ἀκούσῃ κανεὶς πρᾶγμα νέον· ὅλοι τὰ γνωρίζωμεν.

— Ἐ! τότε καὶ ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ τὰ ἠξεύρω, τί τὰ θέλεις ὅμως, ἀνόητα πράγματα αὐτοὶ οἱ ἔρωτες... πόσαις φορὰς τοῦ τὰ εἶπα, τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ... ἄσχημο πρᾶγμα εἶναι νὰ ἀγαπᾷ μίαν Σικελίδα, πολὺ δὲ περισσώτερον, νὰ ἀγαπᾷται παρ' αὐτῆς... Χμ! ἄς πάρῃ τὰ μέτρα του ὁ Χάτβιλ. Ἐχει πατέρα, ἀδελφὸν καὶ ἀρραβωνιαστικόν.

Ἡ κόμησσα μετὰ μεγίστης περιεργίας τὸν διέκοψε λέγουσα:

— Πῶς εἶπες; ἀδελφόν; πατέρα; ἀρραβωνιαστικόν; τότε λοιπὸν γνωρίζεις τὸ κορίτσι; ποία εἶναι; ὀμίλει!

Ὁ Λέρχε ὅμως ἦτο ἀρκετὰ πονηρός, ὥστε νὰ διαφύγῃ ὡς χέλιον τῶν δικτύων της.

— Ἀλλὰ πῶς θέλετε, κυρία, νὰ τὴν γνωρίζω; σεῖς τὴν εἶδατε καὶ ὄχι ἐγὼ! μόνον ἐξ ἀκοῆς γνωρίζω τὴν ἐρωμένην τοῦ λοχαγοῦ.

Τὴν ἐρωμένην τοῦ λοχαγοῦ... ὦστε ἐρωμένη τοῦ λοχαγοῦ ἦτο ἐκεῖνη!... ἐξ ἀκοῆς... ὅλη λοιπὸν ἡ πόλις τὸ ἐγνώριζε καὶ μόνον αὐτὴ... αὐτὴ ἡ ἐμπαιχθεῖσα ἢ περιφρονηθεῖσα τὸ ἠγνώνει! καὶ λοιπὸν νὰ μὴ συλλάβῃ ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ προδότου;... Μήπως δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ Σικελίς; Ω! τοῦτο ἐὰν τὸ ἐλησημόνησεν ἐκεῖνος, ἐγνώριζεν αὐτὴ τὸν τρόπον νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ. Ἐντῆ ἐσωτερικῇ δὲ ταύτῃ ταραχῇ της ὡς ἀρμονικὸς ψίθυρος ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτά της ἡ συριστικὴ καὶ μόνον ὑπ' αὐτῆς ἀκουομένη φωνὴ τοῦ Σκαλιόνε, λέγουσα:

— Εἰν' ἡ ἐκδίκησις γλυκεῖά, μὰ μὲ χολὴ μασιέται!

Ἄλλ' ἰδέ! ὅποια μεταβολή! Οὐδ' ἔ-

χνος πλέον ὑπῆρχε τῆς ἀγρίας ἐκφράσεως ἐπὶ τῶν ὑγρῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν της· μὲ τὸ μαγευτικώτερον δὲ τῶν μειδιαμάτων της στραφεῖσα πρὸς τὸν διοικητὴν:

— Κύριε δούξ, τῷ λέγει, παρακαλῶ, τὸν βραχιονά σας.

Συγχρόνως δὲ πλήρης χάριτος πρὸς τοὺς περίξ ἀποτελινομένη, εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν της:

— Πολὺ σὰς παρακαλοῦμεν, νὰ μὰς ἐπιτρέψητε... ὀλίγα λεπτά, διότι τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους μόνον τέσσαρες ὀφθαλμοὶ δύνανται νὰ τὰς συζητήσωσι.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔμεινε μόνη μετ' αὐτοῦ, μακρὰν τοῦ θορύβου τῆς ἐορτῆς, ἐντὸς τοῦ μετ' ἀσιατικῆς χλιδῆς κεκοσμημένου καλλυντηρίου της, ἔστη πρὸ αὐτοῦ καὶ μὲ τὸν γλυκύτερον τόνον, ὃν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἢ φωνὴ τῆς πολυθελγήτρου ἐκείνης γυναικός, τῷ ἐψιθύρισεν:

— Ἐξοχώτατε! ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος λοχαγός, ὅστις εἶναι, ἂν δὲν ἀμφιβάλλω, εἰς τῶν καλλιτέρων ἀξιωματικῶν σας, διατρέχει μεγάλον κίνδυνον· ὁ Λέρχε δὲν ἤθελε νὰ τὸ εἶπη, τὸ γνωρίζει ὅμως καλλίτερον ὄλων μας, διότι ἀνακατεύεται μὲ ὄλου. Ὑπάρχουν ἀδελφός, πατήρ καὶ ἀρραβωνιαστικός, οἱ ὅποιοι ἐννοοῦν νὰ ἐκδικηθῶσι... ὦστε θὰ τολμήσω νὰ παρακαλέσω χάριν, ἐκ μέρους τοῦ παντοδυνάμου διοικητοῦ;...

— Χάριν! ἀλλά, ὠραιότατη μου κυρία, χάριν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ θὰ σὰς ἐγνωμόνου, ἠθέλατε κάμῃ ἐμέ, ἐὰν μοι ἐπιτρέπατε νὰ ἐκπληρώσω τὸν ἐλάχιστον πόθον σας!...

— Λοιπὸν δύναμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι θὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν σας τὴν παράκλησίν μου;

— Τί ζητεῖτε, Τερεζίνα; διατάξατέ με καὶ αὖριον ἢ διαταγὴ σας θὰ εἶναι ἐκτέλεσις.

— Αὖριον;... ὦ, ὄχι, τόσον ὀργήγορα ὁ κίνδυνος δὲν ἐπείγει τόσον· καὶ μάλιστα οὔτε τὸν γνωρίζω· ἀλλ' ὅταν μάθω τί τεκταίνεται ἐναντίον του, τότε μοι ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ ἐκπληρώσητε ὅ, τι σὰς ζητήσω διὰ... τὸν λοχαγὸν αὐτόν.

— Ἐχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου! Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἐφ' ἧς ἐκεῖνος ἐναπέθεσε περιπαθὲς καὶ παρατεταμένον φίλημα.

Ἐπανήλθε δὲ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ δούκος· καὶ ὡς εἰ νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τι, εὐθυμοτάτη ἀπένευε παντοῦ χαιρετισμούς διὰ χαριστάτου μειδιάματος. Οὔτε ὅμως ὁ θόρυβος καὶ ἡ ταραχὴ τῶν διασκεδάζόντων, οὔτε οἱ μεθυστικοὶ ἦχοι τῆς ὀρχήστρας, προκαλοῦσιν εἰς χορὸν, κατώρθουν νὰ σιγήσωσι φωνὴν τινα ἀσθενῆ, καὶ ἐνδόμυχον, ἧτις ἐκ τῆς παλλούσης εἰσέτι καρδίας της, ἐφθανε μέχρι τῶν ἰσοῦν της καὶ ἦτις συνεχῶς τῇ ἀνεμίμνησκε τὴν ἐπιφθὸν σικελικοῦ τινος ἐρωτικοῦ ἄσματος:

Εἰν' ἡ ἐκδίκησις γλυκεῖά· μὰ μὲ χολὴ μασιέται!

[Ἐπεται συνέχεια].

Α. Δ. Χ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμὰι σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σικηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδόσις δευτέρα, ἀδελφ. τοῦ συγγραφέως. ἐν ἧ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητῶν». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès. Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰ φρασὶς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]
 «Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ. λ. 70 (80)
 «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2). Δρ. 2,50 (2,80)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία Η. Émile Chevalier. Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἐθνικαὶ εἰκόνας», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπουρόγλου. Λεπ. 60 [70]
 «Τὸ Κατραμένον Καπῆλειον», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοῦρ. Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ζιλ Βλά», μυθιστορία. Δρ. 5 (6)
 «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
 «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 2 (2,20)
 «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογήρος», μυθιστορία Ἰουλλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
 «Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone. Δρ. 4 (4,20)
 «Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
 «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμιθ. Δρ. 3,25 (3,75)
 «Ματθίλδη» μυθιστορία (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σῦη. Δρ. 7 (8)
 «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετὰ φρασὶς Λάμπρου Ἐνυλλῆ. Δρ. 3. (3,30)
 «Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰ φρασὶς Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
 «Τὰ Δύο Λίκανα» Αἰμίλιου Ρισβούργ. Δρ. 1,50 [2]
 «Ἡ Ὠραία Παρισινή» λεπ. 60 (70)
 «Παρισὶν Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σῦη, μετὰ φρασὶς Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]
 «Ὁ Διάβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail. Δρ. 1,50 (1,70)
 «Μπουμπούλινα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 [3,30]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλλίου Βέρν. Δρ. 4 (1,20)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμίλιου Ζολά. Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰ φρασὶς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου. Δρ. 4 [1,20]
 Ποήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα. 4
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Κρόρ. μετὰ φρασὶς Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλείδου. 2 (2,20)